

Sygn. akt II Ka 262/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Półtorak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2019 roku

sprawy **B. M. (1)**

obwinionego z art. 107 kw

z powodu, apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 lutego 2019r., sygn. akt II W 502/18

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. B. (1) 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 zł opłaty za II instancję oraz 50 zł zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 262/19

UZASADNIENIE

B. M. (1) obwiniony był o to, że w okresie od 1 maja 2017r. do 22 marca 2018r. w miejscowości G., pow. (...), woj. (...), złośliwie niepokoił J. B. (1) w ten sposób, że ograniczał mu dostęp do piwnicy, stukał w kaloryfer, zapychał otwór w kłódce, oblewał samochód nieznaną cieczą, rozrzucał butelki przy samochodzie, odzywał się wulgarnie, **tj. o czyn z art. 107 kw.**

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2019r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim orzekł:

I. obwinionego B. M. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 31 października 2017r. do dnia 22 marca 2018r. w miejscowości G., pow. (...), woj. (...), w celu dokuczenia J. B. (1) złośliwie go niepokoił stukając w kaloryfer, zapychając otwór w kłódce drzwi piwnicy, oblewając samochód nieustaloną cieczą, rozrzucając przy jego samochodzie butelki, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 107 kw. i za czyn ten na podstawie art. 107 kw. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 (dwieście) złotych,

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania,

III. zasądził od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. B. (1) kwotę 432 (czteryście trzydzieści dwa) złote tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu obwinionego winnym tego, że od 31 października 2017 do 22 marca 2018r. dokuczał złośliwie J. B. (1) na podstawie gołosłownych, ogólnikowych zeznań wyłącznie rodziny B. i

niczym nie udokumentowanych zeznań oraz bezzasadnej dyskwalifikacji jego konsekwentnych i rzeczowych wyjaśnień umorzenie.

Skarżący wniósł o uniewinnienie go od zarzucanego czynu, ewentualnie umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można zgodzić się z postawionym w apelacji zarzutem, iż przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy miał się dopuścić błędów i uchybień, które skutkować miały poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone zostało we właściwy sposób, zgodny z wymogami kodeksu postępowania w sprawach wykroczeń oraz kodeksem postępowania karnego. W trakcie procesu wysłuchano obwinionego, a także przesłuchano świadków, których zeznania słusznie dały podstawę sądowi meriti do uznania winy obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu. Dotyczy to w szczególności J. B. (1), K. B. i J. B. (2).

Zarówno pokrzywdzony, jak i członkowie jego rodziny opisali w swoich zeznaniach zaobserwowane przez siebie zachowania obwinionego, a także efekty tych zachowań. Zeznania te, w niewątpliwy sposób wskazują, iż po dniu 31 października 2017r. doszło do znacznego pogorszenia stosunków pomiędzy B. M. (2), a J. B. (1), co skutkowało podejmowaniem ze strony obwinionego działań o jakich mowa w przypisanym mu czynie. Składało się na to w szczególności uporczywe i złośliwe (zakłócające ciszę nocną) stukanie w kaloryfer. Na fakt ten wskazują nie tylko zeznania wymienionych wyżej świadków, ale również tak obiektywny dowód jakim jest nagranie na płycie CD, które odtworzone zostało na rozprawie w dniu 19 lutego 2019r. Na płycie CD (k. 47) zapisane zostały również zdjęcia obrazujące skutki i następstwa innych działań podejmowanych przez obwinionego w postaci zapchania kłódki w drzwiach prowadzących do piwnicy, oblania samochodu pokrzywdzonego nieustaloną cieczą, rozrzucaniu wokół tego pojazdu butelek. Zdjęcia te tym samym uwiarygadniają twierdzenia świadków, które działania te przypisywali obwinionemu. Faktem jest, że świadkowie nie byli bezpośrednio obserwatorami takich zachowań B. M. (1), jednak zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują jednoznacznie na niego, jako sprawcę. Trafnie bowiem Sąd I instancji podnosi, że na posesji, na której dochodziło do opisanych wyżej zachowań, zamieszkiwały tylko dwie rodziny – B. i M., dlatego trudno sobie wyobrazić, aby kto inny niż obwiniony będący skonfliktowanym z pokrzywdzonym „zadawał sobie tyle trudu” aby w ten sposób uprzykrzyć życie sąsiadom. Logika zdarzeń i zaistniałej sytuacji prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż musiał to być właśnie B. M. (1).

Sąd Okręgowy podziela również prawnokarną ocenę przypisanego obwinionemu zachowań. Art. 107 kw mówi o celowym działaniu, którego rezultatem ma być „dokuczenie” innej osobie m.in. poprzez „złośliwe niepokojenie”. Biorąc pod uwagę istniejący pomiędzy stronami konflikt nie może być wątpliwości, że podejmowane przez B. M. (1) działania do takiego właśnie celu zmierzały i jak wynika z zeznań pokrzywdzonego, cel ten został osiągnięty.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy w Siedlcach w zupełności podziela ocenę dowodów jakiej dokonał Sąd I instancji, a także będące wynikiem tej oceny ustalenia faktyczne. Apelacja osobista obwinionego nie zawiera zarzutów tego rodzaju, aby były w stanie te ustalenia faktycznie zakwestionować. Aprobatę Sądu Odwoławczego uzyskała także przyjęta w zaskarżonym wyroku kwalifikacja prawna oraz orzeczona kara, która w żadnym razie nie może zostać uznana za rażąco surową.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw, orzekł jak w wyroku. Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniają art. 121 § 1 kpsw w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 3 ust. 1, art. 8 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, art. 121 § 1 kpsw w zw. z art. 627 kpk.